

ΠΟΛΕΜΟΣ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΟΝ ΦΟΒΟ!

Προκήρυξη που μοιράζεται από το antifa south / Δεκέμβρης 2020

Αυτή η διαδήλωση, όπως και αυτές που προηγήθηκαν εν μέσω απαγόρευσης, είναι μια ανάσα. Διαδηλώνουμε γιατί αρνούμαστε να αφήσουμε τους πάσης φύσεως συνταγματολόγους ή δικαστές να μιλούν για λογαριασμό μας, να μας λένε τι είναι «δικαίωμά» μας και τι όχι. Δεν είμαστε διατεθειμένοι να αφήσουμε κανέναν «ειδικό» να αποφασίσει πως πρέπει να ντυνόμαστε, πώς να ακουμπιόμαστε, πού και πόσο μπορούμε να κυκλοφορήσουμε. Διαδηλώνουμε για να εκφράσουμε τις αρνήσεις μας οργανωμένα, σαν ένα σώμα, στο δρόμο. Κι έτσι, χάρη στη συλλογική μας οργάνωση, είναι που μπορούμε να δηλώνουμε το παρών σε αυτούς τους ενδιαφέροντες καιρούς.

Έτυχε να μεγαλώσουμε σε αυτή τη εποχή λίγων δεκαετιών ευρωπαϊκής «ειρήνης», σε ένα περιβάλλον με συγκεκριμένες νόρμες που μάθαμε να αποκαλούμε «δικαιώματα» και «ελευθερίες». Τουλάχιστον όσοι από εμάς είχαμε μπλε ταυτότητα, θεωρούσαμε αυτονόητο ότι μπορούμε να κυκλοφορούμε στο δρόμο ό,τι ώρα θέλαμε χωρίς να πληρώνουμε πρόστιμο, να ντυνόμαστε (σχεδόν) όπως προτιμάμε, να κάνουμε πού και πού κανένα ταξιδάκι αναψυχής, αν έφτανε ο μισθός. Έτυχε, δηλαδή, να μεγαλώσουμε σε μια εποχή όπου τα καπιταλιστικά κράτη κινούνταν κ αναπτύσσονταν σύμφωνα με το λεγόμενο «νόμο της ελεύθερης αγοράς», δηλαδή την ελεύθερη μετακίνηση ανθρώπων και εμπορευμάτων.

- Ωστόσο, ο κόσμος μας δεν είναι απαραίτητο να λειτουργεί για πάντα ακριβώς έτσι. Ιδιαίτερα όταν πρόκειται για καπιταλισμό σε κρίση. Κανένα κράτος δεν εγγυήθηκε ποτέ -δε θα μπορούσε να το κάνει- ότι οι πολίτες του θα μπορούν για πάντα να κυκλοφορούν μετά τις 9. Πως μπορούν να καταναλώνουν όποια προϊόντα θέλουν, από όποια χώρα επιλέξουν. Οι καπιταλιστικές ανάγκες μεταβάλλονται, τα κρατικά συμφέροντα και συμμαχίες αναδιαμορφώνονται, και μαζί τους αναδιαμορφώνεται και η καθημερινότητά μας. Τα αυτονόητα των περασμένων λίγων δεκαετιών γκρεμίζονται.

- Για να είμαστε ειλικρινείς όμως, με διάφορες από τις «νέες» μας συνήθειες έχουμε αρχίσει να εξοικειωνόμαστε εδώ και χρόνια. Εδώ και κάποιο καιρό, για παράδειγμα, προωθούνται οι ηλεκτρονικές συναλλαγές. Έτσι όχι μόνο υπάρχει ακριβής καταγραφή και έλεγχος του τι αγοράζουμε, από πού και σε τι ποσότητα, αλλά ταυτόχρονα το «πραγματικό» χρήμα μένει μέσα στις τράπεζες. Είναι καιρός τώρα που εξοικειωνόμαστε να μετράμε «φίλους» με διαδικτυακά κλικ και όχι με φυσικά πρόσωπα. Να εκφράζουμε την άποψή μας ατομικά, πίσω από την ασφάλεια μιας οθόνης, αντί να δημιουργούμε συλλογικούς τρόπους μνήμης και αντίληψης του κόσμου.

- Και να που τώρα, το κράτος έχει την ευκαιρία να μας παρατηρεί και να μας μετράει. Να μετράει πόσοι μπορούν να δουλεύουν από το σπίτι, πόσοι στέλνουν

μηνύματα για να κυκλοφορήσουν και σε ποιες περιοχές μένουν, πόσοι φοράνε μάσκα. Στην τελική, να μετράει υπεύθυνους και ανεύθυνους, πειθαρχημένους και απειθαρχους.

Ταυτόχρονα με την καταμέτρηση, δημιουργεί και μία νέα συνθήκη, ένα καινούριο «αυτονόητο». Πλέον συνηθίζουμε στο να ελεγχόμαστε από τους μπάτσους όταν βγαίνουμε από το σπίτι, πού πάμε και γιατί. Να ελεγχόμαστε από το κράτος για το πώς και αν θα δουλεύουμε, αν θα παίρνουμε μισθό ή επίδομα. Ή τίποτα από τα δύο. Και, ίσως πιο τρομακτικό από τα προηγούμενα, συνηθίζουμε να πειθαρχούμε από τους «συμπολίτες μας». Με πρόφαση κάποιου είδους κλισέ που ονομάστηκε «κοινωνική υπευθυνότητα», ο γείτονάς μας μπορεί να έχει γνώμη για το ποιον φέρνουμε στο σπίτι μας. Ο συνάδελφός μας μπορεί να μας επιπλήξει για το πόσο χρόνο ξοδεύουμε στη βόλτα μας και ο τυχαίος περαστικός μπορεί να καλέσει τους μπάτσους γιατί κυκλοφορούμε έξω το βράδυ. Δεν μπαίνουμε στη συζήτηση του αν υπάρχει ή όχι ο περιβόητος ιός, κυρίως γιατί δεν έχει πια σημασία. Οπωσδήποτε, περισσότερο από κάποιον αόρατο εχθρό μας τρομάζει η ορατότατη σύσσωμη «υπεύθυνη» ελληνική κοινωνία. Το γεγονός ότι όλοι σπεύδουν να συστρατευθούν με τις κρατικές προσταγές.

Όλοι; Φυσικά και όχι. Το ότι πρόκειται για κρατικά οργανωμένο σχέδιο δε σημαίνει ότι θα λειτουργήσει ομαλά. Δεν είναι εύκολο πράγμα να κλείσεις μια ολόκληρη χώρα στο σπίτι. Ειδικά το κομμάτι της που έχει μείνει χωρίς δουλειά ή με μισό μισθό, αυτούς που αποτελούσαν και πριν την απαγόρευση στόχο της αστυνομικής βίας και ζούσαν την καθημερινότητά τους στην πίεση. Τους «αντικοινωνικούς», αυτούς που δε σταματήσαμε ποτέ να συναντιόμαστε, στα αλήθεια το πιο κοινωνικό σύνολο αυτής της χώρας. Αυτούς που βγαίνουν από το σπίτι γιατί απλά δεν μπορούν να κάνουν αλλιώς. Η πόλη μένει ζωντανή εν μέσω καραντίνας. Όποιος ξέρει που να κοιτάξει το βλέπει. Αδέρφια από τη Νίκαια, το Μπραχάμι, τον Πειραιά, το Χολαργό και αλλού

- βγήκαν στις γειτονιές τους, διαδήλωσαν, έκαναν
- ξεκάθαρο ότι οι δρόμοι τους ποτέ δεν ανήκαν
- πραγματικά στους ρουφιάνους ή στους μπάτσους.
- Κάποιοι που γνωρίζουμε, και άλλοι που δεν έχουμε
- συναντηθεί. Είμαστε διαφορετικοί, αλλά μοιάζουμε.
- Δεν κατεβαίνουμε στο δρόμο με αποστάσεις, πίσω
- από γενικούς γραμματείς και ηγεσίες με ντουντού-
- κες. Διαδηλώνουμε πλάι - πλάι με άλλες και άλλους
- που έχουν τα ίδια ζόρια, φωνάζοντας συνθήματα
- που περιγράφουν τη ζωή μας.

- Ακόμα κυκλοφορούμε, αράζουμε σε πάρκα ή σε
- σπίτια, βρισκόμαστε, συζητάμε και προσπαθούμε
- να καταλάβουμε όλοι μαζί τι είναι αυτό που μας
- συμβαίνει. Από την πλευρά μας κι εμείς αλλάζου-
- με, εφευρίσκουμε νέους τρόπους να κινούμαστε
- και να οργανωνόμαστε. Πάντα θα βρίσκουμε τους
- τρόπους της απειθαρχίας μας, θα δημιουργούμε
- νέους για τις νέες εποχές. Είναι ένστικτο επιβίω-
- σης, για να μη μετατραπούμε σε μασκοφορεμένα
- ζόμπι. Είναι γι αυτό που, ενώ δεν περιμένουμε
- καμία «κανονικότητα» να επανέλθει, δε φοβόμαστε.

- Αυτή την εποχή δεν έχουμε την πολυτέλεια να
- φοβόμαστε. Όχι επειδή είναι κακό να φοβάσαι, όταν
- ο κόσμος γύρω σου γκρεμίζεται. Αλλά επειδή πλέον
- ο φόβος είναι κάτι παραπάνω από υστερίες των
- γονιών μας, διαφημίσεις και fake news. Είναι σχέδιο
- κρατικό. Γιατί πλέον ο φόβος μπορεί να ισοδυναμεί
- με το να κλειστείς σπίτι για τα καλά. Να βγαίνεις
- μόνο όταν σου λέει το κράτος να βγεις -βασικά,
- μόνο για να δουλέψεις. Να φυσάς τη μύτη σου ακρι-
- βώς όπως σου λέει το κράτος να τη φυσήξεις. Να
- αγγίζεις τους γύρω σου όπως σου λέει το κράτος να
- το κάνεις -βασικά, να μην τους αγγίζεις. Οι άνθρω-
- ποι, οι παρέες και οι καβάρτζες μας είναι που μας
- κρατάνε γειωμένους με την πραγματικότητα. Και η
- συλλογική μας οργάνωση είναι αυτό που σώζει τα
- μυαλά μας από την οργανωμένη σύγχυση και τη
- γενικευμένη παράνοια. Στην ουσία είναι το μεγάλο
- μας όπλο σε αυτόν τον πόλεμο. Τον πόλεμο ενάντια
- στο φόβο.

antifa south

antifasouth.gr | antifa.south@gmail.com

